

cus habendo Senatū ante fores Tabernaculi Testimonii destinatus erat. Post constitutus in Chanaanitide sedes, idem erat & Sanhedrii & Tabernaculi Domini locus; quare prius in Silo, dein ordine in Mafpha, Galgalis, Nobe, Gabaon, in domo Obededon, ac tandem in Jerusalem Sanhedrini Patres coacti sunt. Porro in Jerusalem, ubi tandem constitit, sedes Concilio assignata est in *Aula lapidibus strata*, extra quem locum capitalem sententiam dicere (quod unice Supremo huic Tribunali ceteris inferioribus denegatum jus relinquebatur) nefas erat, inquitur Talmodistæ. Hinc factum esse addunt, ut variatâ tandem Sanhedrii sede, nullam Patres capitalem sententiam amplius pronunciarint. Contigit ea transmigratione 40. annis circiter ante postremam Templi everfionem, scilicet anno Jesu Christi circiter 30. Quod sanè cum Evangelio quadrat; cum in passione Christi Judæi apertis verbis nullum sibi esse jus hominem ultimo supplicio damnandi professi sint (z). Quamvis id etiam contendunt Rabbini, (ea est eorum fides & sinceritas) nimirum in Aula rediisse eâ occasione Patres, ut Christum damnarent (a). Ex Aula igitur Templi migrarunt Patres Sanhedrini in Hanot, locum in monte, cui Templum infidet; dein intra Urbem Jerusalem, postea Janniam, tum Jericho, atque ordine in Usam, Sepharvaim, Betfanim, Sephorim, ac tandem Tiberiadem translati sunt. Harum vicissitudinum causam assignant Rabbini, non vim aliquam seu auctoritatem quæ Sanhedrium cogeret, omnia enim eo Tribunali inferiora, sed totam mali rationem criminibus atque plus nimio frequentibus Judæorum sceleribus imputandam dicunt; ac si Judices & Medicos idèd potissimum destituisse Urbem par esset, quòd illa eorum ope maxime indigeret.

Sed Rabbiorum fastus atque inanis jactantia tunc maxime apparet intolerabilis, cum auctoritatem Sanhedrii in immensum exaggerant. Huic enim, si Rabbios audias, subjicitur non univèrsa tantum Gens, sed & Reges, Summi Sacerdotes, & Prophete, subjiciuntur, inquam, eo servitutis genere, ut pro levibus quandoque culpis ipsi Reges flagrorum supplicio damnarentur. Illud tamen commodi accedebat, quòd flagrorum illud supplicium non ita, quemadmodum apud nos, servile apud Judæos haberetur, uti Sanhedrii patronis visum est. Si Rex contra Legem deliquisset quidquam convinceretur, statim coram Sanhedrio vestibus exutus flagrorum scilicet crimen expiabat. Si Rex uxores ultra 18. duxisset, si equos innumerisset plures quam quos curus ab eo possessi exigerent; si auri & argenti plus aliquid comparasset, quam quod in Ministros impendendum esset, statim ad flagra Genus id erat exomologesis, cui Principes eâ occasione subdebantur, suosque ipsi tortores eligeant. Statim à flagris Regiam dignitatem reperebant.

Sed Tribunalis hujus venerabilis maxime forma spectabatur; cogeantur enim

2 Jo. 18. 31.

a Tofyph. ad Gemar. Babyl. tit. Sanhed. c. 4.

Patres in Aula in ita constructam, ut media extra Templi claustra, media verò intra atrium contineretur: cum autem in atrio Templi assidere nefas esset, quæ Aula pars atrio respondebat, hæc oratoribus, qui stantes perorabant, destinabatur; reliquos interim locus extra ambitum Templi Judicibus reservatus: quare Judicibus assidere permissum.

Nunc quid in Sanhedrio juris servaretur, exponendum superest, quanquam plura ejus rei in Commentario nostro super Leges Moïfacas congestissimè: en tamen aliquid memorabile, quod de Legge immorigerum in parentes filium (b) puniente latum est. Porro eam Legem maximi sanè momenti ad politiam rectamque Republicæ ordinem servandum, eâ qua ceteras omnes odiosas Leges audaciâ, mire deformarunt Hebræi; tot enim illa limitationibus, exceptionibus cavillis restringunt, ut ne violari quidem unquam possit. Ita ergo sanciant Rabbini. Si quis filius in Parentes immorigeris eò de crimine unice damnandus est, hunc oportet decimum tertium ætatis annum excessisse; eâ enim ætate minores Legi illi non subjiciuntur; ita verò ætatem hanc attigisse oportet, ut paucis tantum mensibus Legis imperio parere cogantur, scilicet usque ad plenæ pubertatis annos. Parendum cenfeo ab obscænis illis iudiciis recensendis, quibus pubertatem assequuntur; decori enim & verecundiæ renunciandum esset illi, à quo scurrilia ista in medium afferrentur. Puella, addunt illi, huic Legi non subditur, ait enim Moyses: *Si filius*. Oportet insuper filium hunc lege puniendum, furto subripuisse Patri tantum, non ceteris; & eo consilio aliquid subripuisse ut crapularetur. Neque id tantum, sed eâ aviditate potum cibumque deglutiisse, ut totam simul buccellam 5. denariorum pondere, & dimidium log vini [c] unico haustu absorberit. Si furtum in alterum quam in Patrem commississet, nihil à Legibus grave patiebatur; sicut impune crimen committebatur, si non carnem sed altitia vorasset, nec vinum sed aliud quodcumque hausisset. Si verò filius in judicium adductus, ante pronunciatam sententiam fugâ se subtraxisset, atque interim pubertatis ipsius indicia parerent, adum erat de judicio. Si ex parentibus alteruter crimen remisisset, nullum alteri permittebatur jus Legis severitatem in filium implorandi; scriptum est enim: *Pater, & Mater apprehendent eum*. Hinc neque manci parentes, neque muti, neque tandem surdi, neque etiam cæci admittentur; quòd scilicet nec filium apprehendere, nec accusare, nec filium indicare coram Judice, nec accusare possent, quòd filii vocem nunquam auscultassent. Sexcenta alia hujus saporis libens prætereo, quibus sanè omnibus nihil excogitari potest absurdius, atque majestate Divinâ indignius. Quid autem de Tribunali cuius, tales erant iudiciorum canones, opinemur? Vix est ut in animum inducamus, eò potuisse homines

b Deut. 21. 18.

19.

c Log. mensura est continens hemifextarium.

nes ratione instructos, nedum Legum Mosaicarum scientiâ consultissimos, demerentia pervenire, ut his jurisprudentia sanctionibus deduci sese permitterent. Quis tandem Scriptores adèd nugaces, veritatis magistros habuerit unquam?

Post hæc omnia quid de Sanhedriis credamus pronum est. Nullum sanè elusivum ex iis argumentis, quæ ad illud adstruendum afferuntur. Planè Senatus ille juxta descriptam à Rabbini formam, nunquam in Republica Hebræorum fuit; merum est enim Hebræorum somniantium commentum. Hinc nihil de illo factis apertum verbum in Scriptura; nihil in Josepho, Philone, Origene, Eusebio, S. Hieronymo, viris oppidè rerum Judaicarum instructissimis. Quin & in Scriptura atque Historiâ Judæorum plura sunt planè huic fabelle contraria. Quis unquam, quæso, ex Regibus Juda, sive Saul, sive David, Salomon &c. vel Sanhedrium unquam reus adductus fuit? Vel unus ejus rei actus judicialis, sive certum proferatur exemplum. Reges Juda, nemine prorius repugnante, Summos Pontifices exauctorabant; bellum pro arbitrio, nemine consulto, suscipiebant; Judices constituiebant, removebantque: uno verbo, Reges agebant, nunquam in negotiorum partem Sanhedrio accito; nunquam ejus Senatûs auctoritate implorata, de Republica pro arbitrio disponebant; cui eorum auctoritati, alioquin immodicæ, coercendæ nunquam Sanhedrium legitimum restitisse. An fortè Patres Sanhedrii tandiu turpi otio elanguerunt, donec concessâ sibi à Rabbini auctoritate valentes, insuetam alioquin vim exeruerunt?

Quod autem rem penè novam Sanhedrium fuisse planè demonstrat, varietas est opinionum, quibus ejus assertores, vel saltem ipsius veritatem penitus non reprobantes, inter se committuntur. P. Petavius (d), aliique nonnulli ex ætate Galbini Judææ Præfecti, quo auctore Tribunalia in quinque Judææ Urbibus constituta sunt, Senatûm illam repetunt. Grotius, aliique (e) solum credunt sub exordium regni Herodiani. Rabbios eum Scriptura conciliaturus Sigonius, aliam (f) sibi de Sanhedrio ideam format, quam quæ Judæis placuerit. Tostatus neque cum Judæis, neque cum Christianis, de Republica Judæorum scribentibus, satis convenit (g); qui enim Moysi ætate 70. Judices constituti sunt, hos putat dîpoticam, ne Moysi quidem subiectam, exercuisse auctoritatem, ut ab eorum sententiâ ad superiorem alium provocare negaretur; supremam auctoritatem penes Sacerdotes fuisse, penes Summum Sacerdotem resedisse jus Sanhedrio præsidendi; addit tandem inferiores Judices sive damnandis, sive absolvendis reis nihil potuisse, illud tantum agentes, ut eum ipsum sententiâ Summi Sacerdotis parere cogere; quod etiam arrisit nonnullis Commentatoribus, quò minus in Rabbiorum lectione, eò magis in Recentiorum opinionis suæ tenacium scriptis, exercitatus.

Differt. Calmet. Tom. I.

D. Basnaguis qui paucis ab hinc annis historiam Judæorum vulgavit, in Sanhedrii origine hæret ambiguus [h]: cum enim primò in sententiam P. Petavii eam sub Gabinio statuentis, concessisset (i); mutata demùm sententiâ sub Juda vel Jonatha Macchabæis constituit; quam sub Jonatha potius inclinè. Profectò sub Macchabæis legitimus Senatus unâ cum Summo Sacerdote epistolam ad Lacedæmones dantem (k). Vetus Author Paraphrasum Chaldaicarum, pro more ætatis suæ loquutus, liminaribus Sanhedrii sistente se Booz inducit. Legimus apud Rabbios (l), Alexandrum Jannæum Regem è genere Asmonorum, cum in Senatum venisset, assidere cum ceteris, prohibente licet Simone filio Scheræ è Patrum numero, voluisse. Herodi etiam tunc temporis Galliæ Præfecto corameo Tribunali dies dicta est. Interdictum erat etiam (m), Josepho teste, ne Reges quidem inconsulto Senatu moverent. Vox Synedrion, quæ Sanhedrio æquivaleret, in Evangelio nec semel quidem occurrit. Jesus Christus apud S. Matthæum (n): *Qui dixerit fratri suo, ait, raka, veus erit Concilio*, nempe Synedrion. Eiusdem ceteris meminit S. Marcus (o), sicut & S. Lucas idem designat modò sub nomine Seniores populi (p), modò Synedrion [q], quod etiam postremum recurrit Joan. 11. 47. Tandem S. Hilarius agnoscit Senatum quemdam ex 70. Patribus, quibus & versam ex Hebræo in Græcum Scripturam tribuit, & depositum sensus, spiritûs, & doctrinæ Mosaicæ committit. Hæc rationibus deducti Sanhedrium sub exitum Republicæ admittere cogimur; ne verò ejus originem ante captivitatem Babylonicam prævertamus, tum alia multa, cum maxime silentium Scriptorum, suadent.

Hic etiam planè demonstratum arbitror, vetustam illam Sanhedrii originem, qualem Rabbini commenti sunt, inter ceteras Rabbiniacas fabellas referri oportere; sicut & dubia sunt fidei ea ferme omnia, quæ de prærogativis, & Jurisprudentiâ ejusdem Tribunalis venditarunt. Tandem illud constituendum est, politiam Hebræorum varias subisse pro temporum varietate vices, atque agitativissimæ, si alia uspiam, Republicæ tolerasse fortunam. Sub Macchabæis autem ceptum Sanhedrium, vires suas in dies sub Regibus Asmonæis explicavit, ex imbecillioribus crepundiis in tantam adulescens auctoritatem, ut vel ipsis Regibus metum incuteret. Tandem gloriæ suæ pondere satiscere coactum est; suæ enim dignitati timentes Principes, nullam ejus deprimenti occasionem prætermittebant. Eo consilio Romani singulare ad id usque Tribunal in quinque diviserunt; stantemque adhuc post tot ruinas, vel emergentem iterum Senatum Jerosolymitanum singularibus prærogativis expoliatum eò redegerunt, ut jure gladii adempto, de legalibus tantum cognoscere & citra mortem tantummodò punire reos permitteretur. Ita sanè diu ante ul-

h Hist. des Juifs l. 1. chap. 4.

i lib. 5. c. 1. art. 12.

k 1. Macchab. 12. 6.

l Vide Gemar. tit. Sanhed. c. 11.

m Joseph. de bel. l. 1. c. 6.

n Matth. 5. 2

o Mar. 13. 9. & 14. 55. & 15. 1.

p Luc. 7. 3. & 22. 52. 66.

q Act. 4. 15. & 5. 21.

timam eversionem, ejus excidio præsumptum est; eodem etenim fato cum Urbe, Templo & Judæorum dispersione, Sanhedrium quoque obvolutum penitus interiit. Hinc post illum memorabilem gentis Judaicæ casum nullibi locorum auditum est Tribunal sive Senatus, qui despoticam plenamque auctoritatem super gentem uni-

versam exerceret: quare frustra Sanhedrii vestigia exquiruntur in coetibus quibusdam ex reliquiis Judæorum collectis, qui precario acceptæ auctoritatis umbram exercebant. Hæc visa sunt majoris momenti & fidei, quæ de Sanhedrio Judaico, omnium ore celebratissimo, referrentur.

DISSERTATIO

DE BEEL-PHEGOR, CHAMOS, cæterisque Moabitarum Diis.

UTriusque simul Numinis Beel-Phegor, & Chamos hunc locum esse censuimus, quod ambo inter Moabitarum Deos à Moyse adoptentur. Nota sunt etiam in S. Scriptura ejusdem gentis, uti credimus, Numina *Nebo, Baal-Meon, & Baal Dibon*. Hæc simul omnia expendere impresentiarum constituimus, ne molestâ satis repetitione eadem sæpè oggerere cogemur; idèd maxime quod variis hæc nominibus unum eundemque Solem, Adonidem, Osiridem designari non incongruè autumamus. Est autem nobis propositum afferendi primum ea, quæ de hoc argumento Scriptura suppeditat, tum conjecturas nostras eâ de re subjiciemus.

a Num. 21. 19. Jerem. 48. 46. Peristi popule Chamos. b Jerem. 48. 7. Ibit Chamos in captivitate, Sacerdotes ejus & Principes ejus simul. c Judic. 11. 14. d 3. Reg. 11. 7. & 4. Reg. 23. 13.

e Macrob. Saturn. l. 1. c. 21.

monis cultus longè latèque obtinebat per Lybiam, Æthiopiam, Indias, Arabiam, ubi & Moabitæ sedes habebant (f).

Quamvis Æthiopum populis, Arabumque Gentibus, atque Indis unus sit Jupiter Ammon.

Nomen Chamos celeritatem, expeditumque aliquid sonans, cum Solis rapido circa terram motu quadrat.

Apud Authores Prophanos nota sunt synonyma Solis, Deus *Homanus*, & *Apollo Chomeus*; cuius posterioris Numinis simulacrum è Templo suo in Templum Palatinum, Romæ excitatum, translatum fuisse Ammianus testatur (g). Deo Romano æternum ignem servasse Orientales, maxime Perfas, & Cappadoces, Strabone auctore proditum est (h). Porro ignes Soli arfisse ignorat nemo, servatosque credo intra septa, seu in Templis illis subdivalibus, de quibus Moyses sub nomine Chamanim (i), & Strabo voce *Pyraja*, vel *Pyraheja*. Urbes etiam Comanæ in Ponto, Pisidia, & Cappadocia facillè ex Chamos vel Chamanim, nomen derivasse suum crediderim: In his Urbibus celebre habebatur Templum *Bellona*, ejusdem, quantum conjicio, Numinis ac *Bel-Ava*, seu *Anais*; Luna, vel *Diana* (k). Hic autem opportundè recolenda sunt, quæ in Dissertatione de Moloch fusè demonstravimus; de cultu nempe Solis & Lunæ, quemadmodum & de nominibus utriusque astri variè confusis permixtisque apud Orientales.

Templa Chamos editis potissimum locis insidebant, quemadmodum de Templo à Salomone ædificato in superioribus observavimus. Ex Templo in ejus honorem supra montem *Nebo* erecto, facillè Numini inditum est nomen *Nebo*; & cum Moyses refert deductum à Rege Moab *Balaam* (l) ad *excelsa Baal*, facillè pro *excelsa Chamos* positum est; cum nomen *Baal* aequè de omnibus usurpari consueverit, & Moyses nonnisi de Chamos ad id usque habuisset sermonem.

Nec

f Lucan. Pharsal. l. 9.

g Amm. l. 23. Avulsum simulacrum Chomei Apollinis, perlatum Romam in aede Apollinis Palatini Deorum Antistes collocarunt.

h Strab. l. 15. i Levit. 26. 30. & 2. Par. 34. k Strab. l. 20. Cic. de leg. Manil. Hiri. de bell. Alex. c. 66. Caesar venit Comana, vetustissimæ & sanctissimæ in Cappadocia Bellona Templum, quod tanta religione colitur, ut Sacerdos ejus Dea majestate, imperio & potentia secundus à Rege consensu gentis illius habeatur. Vid. Cellar. Geogr. l. 3. c. 8. pag. 198.

l Num. 22. 41.

m Amos 5. 26.

Nec abs re etiam suspicatus fuero, quæ mea est conjectura, *Idolum Chium*, cuius secum detulisse per desertum ædulas Amos vitio vertit Judæis, idem esse Numen ac Chamos, cui apud eundem Amos socius jungitur *Moloch Deus Ammonitarum* [m]. Moyses enim nunquam Hebræis exprobrat cultum *Moloch*, sed tantum *Mysteriis Phegor Dei Moabitarum* iniuriat reprehendit. Nomen *Chium* cum Chamos congruit; Septuaginta, & S. Lucas Actuum 7. 43. pro *Chium* legunt *Rephan*, vel *Remphan*. Facillè, quantum conjicio, Interpretes illi nomen genericum *Idoli* pro Chamos substituerunt. *Rephan* ex eadem radice ac *Teraphin* deducitur, ablatum enim *te*, quod facillè loco articuli positum est, remanet *Rephan*, nomen facillè *Idoli*.

Sunt inter Interpretes, qui Chamos, cum *Chamos* confundant, quæ sanè vox Græcè sonat *Deus crapulæ*; sicut *Phegor* redditur *Deus salicitatis*. Porro nomen *Chamos* Baccho sive *Dionysio* tribuitur, & *Phegor* Deo *Priapo*; uterque autem Deus ad Solem refertur. Ita Gerardus Joannes Vossius l. 2. cap. 8. de Origine, & progressu *Idololatriæ*. Sed hæc conjecturas ex harmonia quadam vocis Græcæ cum Hebræo nomine deductas, futiles esse neminem latere arbitror.

S. Hieronymus, & Interpretum plerique in ea sunt opinione, ut Chamos & *Phegor* confundant; quod sanè nobis verissimè didum creditur. Peficillè referente scimus *Idolum Chamos*, ex nigra petra constans, muliebrem figuram retulisse. *Nicetas Venerem* esse arbitrat; omnia fidei sublesta.

Qui putant Chamos veterem fuisse *Ammonitarum Principem*, ab illis post obitum consecratum, illi sanè Numini & humanam figuram & Regis insignia tribuunt. Sed unde nam illi opinionem suam derivarunt? *Ammonitæ* & *Moabitæ* recentiores sunt populi, cum *Ammon* & *Moab* filii *Loth*, coævi fuerint *Isaac* filio *Abrahami*; quare eorum posteritas non prius in unam gentem adolevisse potuit, quam cum *Israelitæ* ipsi adoleverunt, nempe 100. annis ante obitum *Moyse* circiter. Qui igitur fieri potuisse credimus, ut ejusdem Legislatoris ætate *Principem* suum jam consecravissent? Hæc sunt quæ de Chamos afferuntur conjecturæ; restat modò, ut certius aliquid de *Beel-phegor*, si quid poterimus, afferatur.

n In Num. cap. 25. Hom. 20. Beelphegor, quod est Idolum turpitudinis. Et infra. Idoli nomen est, quod apud Madianitas, præcipuè à mulieribus, colabatur. o Hieron. in Osee cap. 4.

appellare. Censet autem viros illos effeminatos, & mulieres in cultum *Idolorum* prostitutas, de quibus sæpè in Scriptura, (p), *mysteriis Beel-phegor*, sive *Priapi* initiatas fuisse. Hæc cæremoniis præsidebat *Maacha*, mater Regis *Asa*, coacta tandem pii filii auctoritate *Sacerdotium* deponere. Tandem sequitur idem *Hieron.* in *Ose. 9.* Interpretatur *Beel-phegor Idolum tentiginis, habens in ore, id est in summitate, pellem, ut turpitudinem membri virilis ostenderet.* Probros hæc cultus *Beel-phegor* cæremoniis probrosiorem alteram addentes *Rabbinii* censent cum *Maimonide*, obscenorum membrorum revelatione cultum *Numini* impendi consuevisse (q); & cum *Jarchi*, oblata fuisse Deo excrementa, quod vix credimus. Quod autem maxime confirmat opinionem *Phegor* cum *Priapo* confundentem, illud est, quod *Ose. 9. 10.* pudenti *Beel-phegor* cultus describantur; *Ipsi autem abalienati sunt in confusonem, & facti sunt abominabiles, sicut ea quæ dilexerunt.* Scitum est, quantum impudentiâ filia *Moab* *Israelitæ* ad crimen provocarint (r); nec sanè ignotum, sive *Priapi* Numen, sive cultus ei *Numini* impensus.

Sunt qui *Beel-phegor* ad *Saturnum* referunt, (s) cuius postremi Numinis cultui Arabia, in qua *Moabitæ*, devovebatur. Nomen *Beel* pariter *Phegor* & *Saturno* commune erat, & *Saturni* *Sacerdotes* nudos se coram *Numine* sædè planè sistedebant. Hæc conjecturis opinionem fulciunt, quæ tamen nutat.

Alii ex nominis etymologia naturam *Phegor* deprehendere tentantes, observant vocem illam ex *Chaldæo* deductam, sonare ventris relaxationem; ex quo conjecturæ locus, *Phegor* ipsissimum esse *Deum Crepituum ventris*, quem apud *Ægyptios*, unâ cum *Deo Ructu* consecratum narrat *Origenes* (t), & S. Hieronymus (u), sicut & ante illos *Minucius Felix* (*). Nec sanè indigna erant ea Numina, quibus ab *Ægyptiis* divini honores deferrentur, cum apud eas gentes vel ipsi porri, cepæ, crocodili, lupi, febris, procellæ, fulmina, mala fortuna consecrarentur. Sed frustra hæc conjecturis futilibus arguendis immoraremur.

Alii inter *Eruditos* (x) visum est, nomen *Beelphegor* nonnisi per ludibrium *Deo* *Moabitarum* tribui; quem enim *Moabitæ* facillè appellarint *Baal-reem*, *Deum tonitruum*, hunc ab *Hebræis* per contemptum *Deum crepitus ventris* audisse autumant. Ita planè *Deum Accaron* *Judæi* appellatum voluerunt *Beelzebub* *Deum Muscarum*; & *Behel*, *Urbem* *Idolo aureo* *Jeroboami* consecratam, immutato nomine, *Behaven*, domum iniquitatis, nuncuparunt.

Vossius tandem [y] nomine *Beelphegor* designatum credit *Solem*, & *Priapum*, quo posteriori nomine *Solem* eundem sæpius denotari in *Theologia Paganorum* constat. Porro etymon *Priapi* accessit ex *Hebræo* *Ab Pater*, & *Peor* vel *Phegor*; ac si diceretur *Deus* vel *Pater Peor*, quomodo usurpari solet apud *Paganos* *Pater Jupiter*, *Pater Neptunus* &c.

p Vide 3. Reg. 15. 13. & 2. Par. 9. 16.

q Vide Maimon. More Neboch. p. 3. cap. 46. & Jarchi in Num. 25. 3.

r Num. 25.

s Theodoret. in Pss. Apollin. in Caten. in Pss. Suidas Mas. in J. Juc. Otringer. Hist. Q. rient. c. 7.

t Contra Celsum pag. 255. u In Isai. l. 13. Ut tacem de formidoloso & horribili cepe, & crepitu ventris inflati, que Pelusiaca religio est.

* Minuc. in Octav. Nec Serapidem magis Ægyptii, quam strepitus perpendenda corporis expressos contremiscunt. x Scalig. Bucer. in Pss.

y De Orig. & progr. Idolol. l. 2. c. 7.